

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: Z. V., t.č. neznámého pobytu

zastoupený opatrovníkem Organizace pro pomoc uprchlíkům, z.s.,
se sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky, se
sídlím Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 2. 2. 2022 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 1. 2022, č. j.
OAM-176/LE-BA05-VL16-2021,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 1. 2022, č. j. OAM-176/LE-BA05-VL16-2021 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- I.
Napadené rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

1. Žalobou napadeným rozhodnutí byla zamítnuta žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů jako zjevně nedůvodná, neboť je Ukrajina, jejímž je žalobce státním příslušníkem, dle § 2 vyhlášky ministerstva vnitra č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců (dále jen vyhláška), považována, s výjimkou poloostrova Krym a části Doněcké a Luhanské oblasti pod kontrolou proruských separatistů, za bezpečnou zemi původu, obecně a soustavně tam tedy nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení či trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu a její občané nebo osoby bez státního občanství ji neopouštějí z důvodů uvedených v § 12 nebo 14a zákona o azylu. Žalobce pochází z oblasti, jež je pod správou ukrajinské ústřední vlády a nevztahuje se na ni výjimka definovaná ve vyhlášce ministerstva vnitra. V oblastech, jež jsou plně pod kontrolou vlády Ukrajiny, bezpečnostní složky zaručují dodržování zákonů. Žalovaný shledal naplnění podmínek ustanovení § 16 odst. 2 o azylu a žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany zamítl jako zjevně nedůvodnou.

II. Žaloba

2. Žalobce odůvodnil žalobu tím, že byl uvedeným rozhodnutím zkrácen na svých právech, neboť žalovaný postupoval v rozporu s § 3 správního řádu, když nezjistil stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, nepřihlížel pečlivě ke všemu, co během řízení vyšlo najevo a v odůvodnění neuvedl dostatečně, jakými úvahami byl veden při hodnocení podkladů a výkladu ustanovení zákona o azylu. Žalobce považuje právní úpravu, jež označuje Ukrajinu s určitým teritoriálním omezením za bezpečnou zemi původu, za odporující směrnici Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany a uvedl důvody, proč nelze Ukrajinu jako celek za bezpečnou zemi původu považovat. I pokud by soud dospěl k závěru, že lze za bezpečnou označit i část země, která splňuje podmínky stanovené procedurální směrnicí, způsob, jakým tuto část vymezuje vyhláška č. 328/2015 Sb., považuje za neurčitý, neboť rozsah okupované části se může v čase změnit, což je a byla i v době vydání rozhodnutí velmi aktuální hrozba. Skutečnost, že se v současné době konflikt poměrně ustálil a je určitým způsobem teritoriálně vymezen, neznamená, že se tato situace časem nezmění a nezasáhne větší území Doněcké a Luhanské oblasti. Domněnka, dle které je určitá země označena jako bezpečná země původu, je vyvratitelná a je potřeba v každém jednotlivém případě zkoumat, zda i ve vztahu k dotyčnému žadateli ji lze považovat za bezpečnou. Žalobce má za to, že v jeho případě tomu tak není, v důsledku čehož žalovaný pochybil, pokud jeho žádost o mezinárodní ochranu zamítl jako zjevně nedůvodnou, neboť v jeho případě nelze Ukrajinu za daných okolností považovat za bezpečnou zemi původu. Žalovaný vycházel z neaktuálních materiálů, vůbec nerefletoval sdělení žalobce, že je na Ukrajině válka a aktuální bezpečnostní situaci v zemi nepodrobil řádnému přezkumu. Žalobce citoval obsah mediálních zpráv týkajících se aktuální situace na Ukrajině, z nichž vyplývá zvyšující se pravděpodobnost invaze ruských vojáků na Ukrajinu. Žalobce dále uvedl, že žalovaný se nezabýval ve vztahu k § 14a zákona o azylu a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ani stručně povahou vztahu žalobce s jeho snoubenkou, jež s ním sdílí společnou domácnost ve vztahu obdobném manželství. Požadavky kladené na přesné a aktuální informace z různých zdrojů o zemi

původu žalobce nebyly naplněny, informace, z nichž žalovaný vycházel, žalobce nepovažuje za objektivní a dostatečné ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. V důsledku toho žalovaný nesprávně vyhodnotil jeho žádost jako zjevně nedůvodnou a navrhl proto, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

1. Ve vyjádření žalovaný navrhl, aby byla žaloba zamítnuta. Své stanovisko odůvodnil tím, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem podání aktuální žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jež je druhá v pořadí, je legalizace dalšího pobytu žalobce na území ČR, kde hodlá žít se svou přítelkyní, a to po té, co dostal správní vyhoštění na pět let. Pro posouzení aktuální žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalovaný vycházel z výpovědi žalobce a z informací, jež si v průběhu správního řízení shromáždil k politické a bezpečnostní situaci a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině a na základě nich vyhodnotil, že v případě žalobce lze Ukrajinu považovat za bezpečnou zemi původu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. d) zákona o azylu. Žalobce po seznámení se s podklady rozhodnutí neuvedl nové informace či skutečnosti, jež by měl správní orgán vzít v úvahu při posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobce tedy neprokázal, že v jeho případě nelze Ukrajinu považovat za bezpečnou zemi původu, tedy že v jeho konkrétním případě mu hrozí větší riziko pronásledování nebo vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení či že by ve své vlasti čelil pronásledování ve smyslu § 12 nebo že by mu hrozilo nebezpečí vážné újmy podle § 14a zákona o azylu. Je proto přesvědčen, že nepochybil a postupoval v souladu s platnou právní úpravou, když žalobcovu žádost zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, protože nebylo prokázáno, že v případě žalobce Ukrajinu za bezpečnou zemi původu považovat nelze. Nepochybil rovněž, když vycházel ze seznamu bezpečných zemí původu bez dalšího, neboť tento seznam vydaný vyhláškou je pro správní orgán závazný a vychází se z předpokladu jeho správnosti.

IV.

Správní spis

3. Ze správního spisu soud zjistil, že rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje č. j. KRPS-305354-12/ČJ-2021-010026-KRUZZC ze dne 3. 12. 2021 byl žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. zajištěn za účelem správního vyhoštění a doba jeho zajištění byla stanovena na 60 dní od okamžiku omezení osobní svobody. Bylo zjištěno, že žalobce pobýval na území ČR neoprávněně od roku 2008, přičemž uvedl, že vždy staví své osobní zájmy a prospěch nad nutnost dodržování platných zákonů ČR, a proto neskýtá záruku, že bude plnit povinnosti uložené správním orgánem. Zároveň nebyly shledány důvody pro aplikaci některého ze zvláštních opatření.
4. Rozhodnutím téhož orgánu č. j. KRPS-305354-28/ČJ-2021-010026-KRUZZC ze dne 4. 12. 2021 bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a mj. byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, na dobu 5 let, přičemž nebyly shledány důvody znemožňující vycestování a jeho vycestování je možné. Bylo zjištěno, že v roce 2009 mu bylo vydáno Rozhodnutí o správním vyhoštění na dobu 3 let, které nerespektoval

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

a nevystěhoval, v roce 2014 a 2015 s ním bylo opět zahájeno řízení o správním vyhoštění, v obou případech bylo řízení zastaveno z důvodů přiměřenosti, ale v obou případech měl opustit území ČR a zlegalizovat si svůj pobyt. Žalobce nerespektoval ani z důvodu přiměřenosti mu v roce 2021 uloženou povinnost opustit území členských států EU. Osobní znalostí bylo zjištěno, že žalobce je žebrající osobou bez domova. Žalobce k tomu uvedl, že cca od dubna 2021 pobývá na ulici poté, co jeho družka byla ve vegetativním stavu umístěna do LDN. Na území ČR je v kontaktu pouze s paní Z., starší paní, jež jej zřejmě ze soucitu u sebe občas a nahodile nechá přespát, k jejímu bytu nemá klíče. Žalobci nebyla známa žádná překážka či důvod znemožňující mu vystěhovat z ČR, v případě návratu by nedošlo k zásahu do jeho soukromého ani rodinného života a nehrozí mu mučení, trest smrti, nelidské či ponižující zacházení, ani jiné vážné nebezpečí.

5. Dne 11. 12. 2021 žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany v ČR.
6. Dne 14. 12. 2021 vydal žalovaný rozhodnutí o zajištění v zařízení pro zajištění cizinců č. j. OAM-176/LE-BA05-VL16 PS-2021 ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a doba trvání zajištění byla stanovena do 29. 3. 2022.
7. Žalobce při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že je ukrajinské národnosti, z Lvovské oblasti, svobodný, do ČR přicestoval nejspíše na jaře 1995 či 1996, nemá cestovní doklad, nebyl mu povolen pobyt ve státech EU ani víza či povolení k pobytu v jiných státech. Jedná se o jeho druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. O mezinárodní ochranu žádá, neboť na Ukrajině je válka, nemá tam žádné bydlení ani příbuzenstvo. V ČR má družku B. Z., s níž v M. bydlel, a která si jej chce vzít za manžela. Při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce uvedl, že o mezinárodní ochranu požádal, aby byl očkován, měl doklady a mohl si vzít B. Z. za ženu. Ve své vlasti neměl nikdy problémy kvůli své rase, národnosti, náboženství, pohlaví, příslušnosti k sociální skupině či politickému přesvědčení.
8. Podkladem pro vydání napadeného rozhodnutí byla zpráva žalovaného Ukrajina – Hodnocení Ukrajiny jako bezpečné země původu z července 2021. V ní se mj. uvádí, že civilní úřady Ukrajiny udržují účinnou kontrolu nad bezpečnostními složkami s výjimkou území, které ukrajinská vláda nemá pod kontrolou, tedy s výjimkou poloostrova Krym anektovaným Ruskou federací a částí území na Donbasu, na němž byly vytvořeny mezinárodně neuznávané tzv. lidové republiky v částech Luhanské a Doněcké oblasti fakticky kontrolované Ruskou federací. S výjimkou tohoto území je Ukrajina Českou republikou považována za bezpečnou zemi původu. Dalším podkladem byla zpráva žalovaného Ukrajina Informace č.j. 102763-6/2021-LPTP ze dne 22. 2. 2021 – Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, Návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí. Z ní vyplývá, že nejsou informace o tom, že by se situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po jejich návratu nějak zásadně lišila od situace ostatních ukrajinských občanů a že by neúspěšná žádost o mezinárodní ochranu v zahraničí byla důvodem k postihu ze strany ukrajinských orgánů či soukromých osob. Stejně jako kdekoli na světě mohou navrátilci čelit nejrozličnějším praktickým problémům, např. propadlým dokladům, neznalosti nových pravidel, zprůtrhanými rodinnými a dalšími sociálními vazbami, avšak tyto nejsou ovlivněny žádostí o azyl v zahraničí. Dalším podkladem pro rozhodnutí byla Informace OAMP ze dne 30. 6. 2021 Ukrajina – situace

v zemi, Politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby. Tato se zabývá politickou situací, vývojem a reformami ve vybraných oblastech od roku 2014, vojenskou službou včetně základní vojenské služby, vnitřně vysídlenými osobami a bezpečnostní situací na východě Ukrajiny (Doněcká a Luhanská oblast). V té souvislosti je konstatováno, že intenzita bojů v oblasti střetů u linie dotyku se od r. 2015 výrazně snížila, přesto střety mezi jednotkami ukrajinské armády a „ozbrojenci“ neuznávaných entit propukaly s různou silou i přes několik pokusů o příměří a situace zůstala velmi nestabilní. Charakter bojů má lokální charakter.

9. Následně bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí.

V.

Posouzení věci soudem

10. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.).
11. Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí správního orgánu v mezích žalobních bodů, přičemž se v souladu s čl. 46 odst. 3 směrnice č. 2013/32/EU, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany zabýval i novými skutečnostmi odpovídajícími stavu v okamžiku svého rozhodování.

VI.

Rozhodnutí soudu

12. Žaloba je důvodná.
13. S ohledem na to, že se žalobce po podání žaloby již nenacházel v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, a nepodařilo se zjistit místo jeho aktuálního pobytu, byl mu usnesením č.j. 33 Az 3/2022 ze dne 10.3.2022 pro řízení ustanoven opatrovník a to Organizace pro pomoc uprchlíkům, z.s.
14. Soud posoudil napadené rozhodnutí a dospěl k závěru, že jde o rozhodnutí přezkoumatelné a je z něj zřejmé, jak žalovaný rozhodl a proč tak učinil. Soud se se závěry žalovaného neztotožňuje s ohledem na zásadní změnu aktuální situace v zemi původu žalobce.
15. Žalobce brojil proti rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl žádost o udělení mezinárodní ochrany podle § 16 odst. 2 zákona o azylu jako zjevně nedůvodnou.
16. Podle § 16 odst. 2 zákona o azylu *„Jako zjevně nedůvodná se zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.“*
17. Podle § 2 písm. k) bod 1 zákona o azylu *„bezpečnou zemí původu je stát, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství stát posledního trvalého bydliště,*

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

ve kterém obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu“

18. Soud se zabýval především otázkou, zda je i v současné době Ukrajina pro žalobce bezpečnou zemí původu. Ukrajina je, s výjimkou poloostrova Krym a částí Doněcké a Luhanské oblasti pod kontrolou proruských separatistů dle § 2 bodu 24 vyhlášky č. 328/2015 ze dne 3. 12. 2015, kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, zařazena na seznam bezpečných zemí původu. Faktická situace je však v současné době, jež nastala po vydání žalobou napadeného rozhodnutí a po vydání usnesení, jímž byl zamítnut návrh žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě, zcela odlišná. V mezidobí byla Ukrajina vojensky napadena Ruskou federací, jež, jak vyplývá z dostupných informací, porušuje mezinárodní právo i základní pravidla vedení válek, jejichž základem jsou Ženevské úmluvy a Úmluva o zákonech a obyčejích pozemní války, podepsaná 18. října 1907 v Haagu a Řád pozemní války (Řád zákonů a obyčejů pozemní války), která je přílohou této úmluvy a jejichž obecná závaznost vyplynula z rozhodnutí Norimberského tribunálu. Ruská federace svým postupem zcela rezignovala na hledání prostředků, jimiž by byl zachován mír, a zahájila ozbrojený konflikt, v němž flagrantně porušuje mj. článek 22 Řádu, který stanoví, že válčící strany nemají neomezené právo výběru prostředků, jimiž má být nepřítel poškozen. Byla porušena zásada mezinárodního práva zakazující útočnou válku, dle níž se všechny státy mají vyhnout používání ozbrojené síly ve všech případech kromě obranné války. V době existence jaderných zbraní a zbraní, jež mají podobné účinky, v době existence jaderných elektráren, jejichž poškození může mít zásadní vliv na život na Zemi, platí více než jindy zásada, že válčící strany nemohou používat jakékoli prostředky ke zničení nepřítele, ale jen ty, které k jeho zničení stačí a které se civilistů a neutrálních států dotknou co nejméně. Postupem vojsk Ruské federace je porušována i zásada, že je zakázáno napadat nebo bombardovat jakýmkoli prostředky nehájená místa, obydlí a má být učiněno vše reálně možné k šetření všech budov věnovaných bohoslužbě, umění, vědě, historických památek nemocnic apod., nejsou-li používány k vojenským účelům. Válka v současné době sice probíhá jen na části území Ukrajiny, avšak je zřejmé, že cílem zájmu Ruské federace je podrobení celé Ukrajiny a rozsah území, jež bude zasaženo válkou, proto nelze předvídat a ani území, na němž boje v současné době neprobíhají, nelze z tohoto důvodu v žádném případě považovat za bezpečné. Za současné situace by tak rozhodnutím žalovaného, které bylo možno v době, kdy bylo vydáno, považovat za správné, došlo k porušení mezinárodního závazku non – refoulement s ohledem na nemožnost vnitřního přesídlení žalobce a z toho důvodu mu hrozící vážné újmy, k níž by mohlo dojít v souvislosti s návratem do jeho původního bydliště.
19. V souvislosti s posouzením odůvodněnosti obav žalobce z budoucího pronásledování soud odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu např. v rozsudku ze dne 25. 4. 2019, č. j. 5 Azs 207/2017 – 36, v němž je uvedeno, že „posuzování odůvodněnosti strachu z pronásledování je úzce spjato s dalšími kritérii, jelikož, jak Nejvyšší správní soud opakovaně judikoval, posouzení podmínek pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu je postaveno na potencialitě pronásledování v budoucnu po případném návratu žadatele do země původu, jedná se tedy, obdobně jako u posuzování skutečného nebezpečí vážné újmy pro účely doplňkové ochrany, o prospektivní rozhodování (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31.

1. 2008, č. j. 4 Azs 47/2007 - 60, či ze dne 9. 6. 2008, č. j. 5 Azs 18/2008 - 83). Samotný § 12 písm. b) zákona o azylu pracuje s pojmem strachu jako subjektivním prvkem a s odůvodněností strachu z pronásledování jako prvkem objektivním, nestanoví však podmínku faktického pronásledování v minulosti, ačkoliv předchozí pronásledování žadatele je závažným ukazatelem odůvodněnosti strachu žadatele z pronásledování (viz čl. 4 odst. 4 kvalifikační směrnice). Z tohoto důvodu nelze vyloučit, že žadatel bude mít odůvodněný strach z pronásledování i v případech, kdy k němu v minulosti nedocházelo (obdobné závěry vyplývají z čl. 4 odst. 4 kvalifikační směrnice i pro skutečné nebezpečí vážné újmy jakožto nezbytné podmínky pro udělení doplňkové ochrany). (...) V rámci přezkumu důvodů pro udělení mezinárodní ochrany je tedy zkoumána možnost budoucího pronásledování, přičemž je využíván standard přiměřené pravděpodobnosti, což znamená, že tato možnost musí být reálná, nikoliv pouze hypotetická, rozhodně však nemusí dosahovat či přesahovat 50 % (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006 - 82, a ze dne 13. 8. 2010, č. j. 4 Azs 11/2010 - 112).“

20. Soud dále odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, č. 1749/2009 Sb., dle něhož „žadatel o mezinárodní ochranu pro účely § 12 písm. b) zákona o azylu nemusí dokazovat, že je ve větším ohrožení než kdokoli jiný v jeho azylově relevantní skupině, pokud je tato skupina jako celek terčem pronásledování. Tento závěr vyplývá z definice uprchlíka, která požaduje pouze existenci ‚odůvodněného strachu‘ z pronásledování, a je v souladu i s judikaturou zahraničních soudů.“ V této souvislosti je třeba vycházet z aktuálně dostupných informací o zemi původu žalobce, které musejí být „v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008 - 71).

21. Ve světle shora uvedeného je nadbytečné věnovat se otázce věrohodnosti v žalobě tvrzené povaze vztahu žalobce s paní Zíbkovou, jež je v rozporu s jeho tvrzeními uvedenými v této souvislosti ve správním řízení.

22. S ohledem na shora uvedené soud konstatuje, že v řízení před žalovanou nedošlo k žádným vadám řízení a její rozhodnutí je zákonné. Avšak s ohledem na charakter přezkoumávaného správního řízení se soud zabýval i novými skutečnostmi odpovídajícími stavu v okamžiku svého rozhodování. Právě po zohlednění aktuální situace soud přistoupil ke zrušení napadeného rozhodnutí v souladu s ust. § 78 odst. 1 s.ř.s., když je zřejmé, že zde nadále nejsou dány důvody posoudit žádost žalobce v souladu s § 16 zákona o azylu jako zjevně nedůvodnou s odůvodněním, že přichází ze země, již Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu. Na žalované je, aby v následném nezkráceném řízení posoudila, zda jsou na straně žalobce dány důvody pro udělení azylu dle § 12, § 14 zákona o azylu či doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu.

VII.

Náklady řízení

23. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalobce, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalobci však žádné náklady řízení nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla

náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 8. 4. 2022

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.